
Můj život není jen taková bramborová kaše

Můj život není jen taková bramborová kaše

Na včerejší premiéře filmu *Holky z Fildy* na Filozofické fakultě UK jsme položili Aleně Ježkové, jedné z protagonistek filmu, několik otázek.

Předpokládám, že shlednutí filmu *Holky z fildy*, ve kterém máš do několika minut koncentrovaných dvacet let života, v tobě vyvolalo bilanční náladu. Do jaké míry ses od roku 1989 změnila?

Dvacetiletí života mezi dvacítkou a čtyřicítkou je pro každého dobou zrání, životních zkoušek a tím i získávání zkušeností. Schopnosti, talenty a vzdělání jsou ve dvaceti jen potenciálem, který může a nemusí být využit; o mnohých svých vlastnostech člověk ani neví, protože je ještě neprověřil v konkrétních životních situacích. Ve čtyřiceti se ale člověk už nemůže na nic vymlouvat, jednou provždy je dospělý a absolutně odpovědný za své skutky. Dneska, když říkám „chci“ nebo „nechci“, vím, co to obnáší.

Pokud bys mohla, který z listopadových ideálů tehdejší doby bys oživila?

Co jsou to „listopadové ideály“...? Tehdy v roce 1989 v konfrontaci s vyhrcozenou situací valná většina lidí projevila „své lepší já“ – lidé sdíleli odpor proti komunistickému režimu, společně se radovali z každého kroku, který směřoval k demokracii. Byla to emočně vyhrcozená atmosféra, v níž bylo snadné to „lepší já“ projevovat, protože jste v tom nebyli sami. Ale etické a morální hodnoty jsou po tisíciletí stejné a každý o nich dobře ví, jen je těžší je prosazovat, když je okolí nesdílí. Snažím se žít podle vlastních hodnot pořád a dá mi to dost práce, ale zase jsem ráda, že můj život má nějakou oporu, nějaký vývoj, že to není to jen taková bramborová kaše.

Ve filmu vystupuje i dcera Markéta. Jak jsi jí vysvětlovala dobu, která předcházela listopadu?

Vlastně jsem své dceři nevysvětlovala skoro nic. Moderní dějiny ukazují, že každou generaci čeká nějaký závažná společenská zkušenost, která prověří, jak na tom člověk je. Taková věc musí být prožitá, aby mohla člověka zasáhnout, nejde to zprostředkovat. Vzpomínám, jak mi rodiče vyprávěli o válce, a nebylo to pro mne nic jiného, než hrozné představy; poučení jsem si z toho žádné vzít neuměla.

Nataša charakterizovala protagonistky filmu tím, že se snaží změnit: „svět k obrazu svojmu“. Jak se promítá tato tvoje snaha do literatury pro děti, které se teď věnuješ?

Myslím, že to souvisí s těmi hodnotami. V určitém momentu jsem viděla, že některé věci jsou potřeba udělat a že mají pozitivní dopad – tak jsem je tedy začala dělat. Nic víc v tom není. Snad jen to, že jsem postupem času zjistila, že psaní knih mě naplňuje a že děti je rády čtou, takže je to asi opravdu to, co mi jde nejlíp.

Děkuji za rozhovor
(P.K.)